

REPUBLIKA E KOSOVËS
REPUBLIKA KOSOVA – REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA SUPREME E KOSOVËS
VRHOVNI SUD KOSOVA – SUPREME COURT OF KOSOVO

Numri i lëndës: 2023:022038
Datë: 05.12.2023
Numri i dokumentit: 05013499

C-IV.-14-0665

Ankuesja

M A, Beograd, Serbija.

Kundër

E paditura

DP “Liria” (në likuidim), e përfaqësuar nga
Agjencia Kosovare e Privatizimit, Rr. “Driton Hoxha”, nr. 55, Lakërishtë- Prishtinë.

Dhoma e Posaçme e Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet në lidhje me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (Dhoma e Posaçme), gjyqtari Shkelzen Sylaj, me 05 dhjetor 2023, lëshon këtë:

A K T G J Y K I M

- I. REFUZOHET si e pabazuar ankesa e ankueses M A dhe VËRTETOHET vendimi i Autoritetit të Likuidimit PRZ041-0537 i datës 15 janar 2014, si i drejtë dhe i bazuar në ligj.**
- II. Secila palë i bart shpenzimet e veta.**

Rrethanat faktike dhe procedurale

Me 06 shkurt 2014, ankuesja dorëzoi në Dhomën e Posaçme, një ankese për rishikimin e Vendimit nr. PRZ041-0537, të datës 15 janar 2014, të Autoritetit të Likuidimit të Agjencisë Kosovare të Privatizimit (më tej Autoriteti i Likuidimit ose shkurt AL), më të cilin ka kërkuar që të kompensohen pagat e papaguara, për periudhën qershor 1999 deri me 11 qershor 2013, nga NSH “Liria”. Ankuesja e kundërshton vendimin e AL-së për shkak të vërtetimit të pamjaftueshëm të gjendjes faktike dhe aplikimit të gabuar të ligjit të së drejtës materiale. Po ashtu ankuesja pohoi se, në vitin 1999 nuk e lëshuam punën vullnetarisht, por ishim të detyruar për rrethana vetëm se të njohura dhe se në këtë mënyrë nuk ishte e mundur fizikisht të ishte në punë. Gjithashtu ankuesja ka pohuar se, ende është punonjëse në PD “Iliria” dhe se asnjëherë nuk e ka marr ndonjë vendim për largim nga puna. Ankuesja i propozon Gjykatës, që ankesën

e saj ta aprovoj si të bazuar. Ankuesja ka bashkangjitur: kopjen e vendimit të kundërshtuar dhe kopjen e librezës së punës.

Me 21 prill 2016, e paditura parashtroi përgjigje në ankesë, në të cilën pohoi se AL ka kryer një vlerësim të saktë të rrethanave faktike dhe se dispozitat ligjore janë zbatuar saktësisht. E paditura pohoi se ankuesi nuk ka treguar se cili nen i Ligjit 04/L-034 është shkëlur nga AL në marrjen e vendimit. Po ashtu e paditura pohoi se kërkesa e ankuesit është e parashkruar në pajtim me nenin 36.2.1 të Shtojcës së Ligjit 04/L-034 dhe nenit 608 të Ligjit për Punën e Bashkuar. Ankuesja i kërkon 169 paga të papaguara. E paditura pohoi se nuk ka prova që ankuesja e ka dorëzuar këtë kërkesë para ndonjë gjykate apo organi tjetër kompetent brenda periudhës tre vjeçare të parashkrimit, pra tri vite nga muaji gusht i vitit 2007. AKP pohoi se ankuesi nuk ka prezantuar fakte edhe në kuptim të nenit 7 të Ligjit mbi procedurën kontestimore ku theksohet se “palët kanë për detyrë ti paraqesin të gjitha faktet mbi të cilat i mbështesin kërkesat e veta dhe të propozojnë prova me të cilat konstatohen faktet e tilla. E paditura propozoi që ankesa të refuzohet si e pa bazuar dhe të vërtetohet vendimi i AL-së. AKP ka bashkangjitur kopjen e vendimit PRZ041-0537 të datës 15 janar 2014, me të cilën ankueses i është refuzuara kërkesa para AL, meqë ankuesja me ankese e kishte bashkangjitur gabimisht një vendim tjetër të AL.

Me 26 prill 2016, mbrojtja e të paditurës i është dorëzuar ankueses.

Ankuesja përmes parashtresës me datën 15 dhjetor 2016, dorëzoi në gjykatë përgjigje ndaj mbrojtjes së të paditurës, duke shtuar se ajo kërkon kompozimin për paga në shumë prej 48,153,60 €, per periudhën e theksuar si në ankesë

Në lidhje me detajet tjera, gjykata i referohet shkresave të lëndës dhe parashtresave të palëve.

Arsyetimi ligjor:

Ankesa refuzohet si e pabazuar, kurse vendimi i Autoritetit të Likuidimit të AKP-së, PRZ041-0537 vërtetohet si i drejtë dhe i bazuar në ligj.

Në bazë të nenit 2.4 dhe nenit 77.1.1.1 të Ligjit Nr.06-L-086 të Dhomës së Posaçme të Gjykatës Supreme të Kosovës për çështjet që lidhen me Agjencinë Kosovare të Privatizimit (në tekstin e mëtejshëm Ligji për Dhomën e Posaçme), gjykata zbaton dispozitat procedurale të këtij ligji.

Në bazë të nenit 76.3 të Ligjit mbi Dhomën e Posaçme, në lidhje me nenin 399 të Ligjit për Procedurën Kontestimore, gjykata vlerëson se faktet relevante të lëndës janë të pakontestueshme dhe lëshon këtë aktgjykim pa caktuar seancë dëgjimore.

Gjykata ka shqyrtuar në tërësi të gjithë materialin e paraqitur në gjykatë nga të dyja palët dhe konstaton se si në vijim:

Neni 37.4.4.1 i Shtojcës së Ligjit për AKP-në, parasheh:

kërkesat që konsiderohen të jenë të pasafatshme sipas afatit të kufizuar të përcaktuar me ligje të aplikueshme, si dhe kërkesat që nuk janë parashtruar në mënyrë të rregullt apo në kohë para gjykatës kompetente, refuzohen dhe nuk gëzojnë të drejtë për të marrë pjesë në disbursimet nga likuidimi;

Gjykata gjen se neni 608 i Ligjit për Punën e Bashkuar (Gazeta Zyrtare nr. 53/76), është i aplikueshëm sipas nenit 1 të Rregullores së UNMIK-ut 1999/24 në të cilin ishte mbështetur vendimi refuzues i AKP-së. Dispozita e nenit 608 parashikon se kërkesat monetare që rrjedhin nga marrëdhënia e punës parashkruhen për 3 vite.

Gjykata vlerëson se, për kohën kur pretendohet se është krijuar detyrimi, duhet të aplikohen dispozitat e atij Ligji. Gjykata gjithashtu vëren se me Ligjin e Punës nr. 03/L-212 i cili hyri në fuqi më 01 nëntor 2010, në dispozitat e tij qartësisht normon shfuqizimin e të gjitha Ligjeve ekzistuese të Punës në Kosovë. Megjithatë, ky Ligji nuk parashihet parashkrim në lidhje me pagesat e të ardhurave, prandaj baza ligjore duhet kërkuar në legjislacionin në fuqi sipas Rregullores së UNMIK-ut nr. 1999/24, të datës 12 dhjetor 1999 e cila siç u tha më lartë në nenin 1.1 pika b, parashihet si Ligj në fuqi në Kosovë legjislacionin i cili ishte në fuqi në Kosovë me 22 mars 1989.

Lidhur me parashkrimin rregullat e njëjta gjinden edhe në Ligjin mbi Marrëdhëniet e Detyrimeve (LMD) nr. 690 të datës 30 mars 1978 i cili ishte në fuqi deri me hyrjen në fuqi më 19 dhjetor 2012 të Ligjit nr. 04/L-077 për Marrëdhëniet e Detyrimeve (LMD). Në pajtim me nenin 372, paragrafi 1 i LMD-së, parashkrimi i kërkesave periodike siç është paga, është tri (3) vjet; Ligji i ri ka mbajtur të njëjtin afat parashkrimi prej 3 vitesh (neni 353, paragrafi 1, i LMD-së).

Nga dispozitat e lartcekura, gjykata vlerëson se parashkrimi si institut i së drejtës civile në përgjithësi dhe në veçanti afati 3 vjeçar i parashkrimit për kërkesat monetare, është ruajtur në të gjitha ligjet që kanë qenë të aplikuar në atë kohë.

Me vjetërsim/parashkrim, ligjërisht shuhet e drejta e kërimit të përmbushjes së detyrimit. Parashkrimi fillon të rrjedhë ditën e parë pas ditës kur kreditori të ketë pasur të drejtë të kërkojë përmbushjen e detyrimit, në qoftë se me ligj për raste të veçanta nuk është parashikuar diçka tjetër. Në rastin konkret, e drejta për të kërkuar kompensimin e pretenduar për paga të pa paguara është ligjërisht e vjetërsuar pas 3 viteve, pasi që NSH-ja nuk ka përmbushur detyrimin e saj ndaj parashtrueses së kërkesës brenda këtij afati dhe pasi që ankuesja nuk ka ofruar ndonjë dëshmi se ka paraqitur kërkesë në ndonjë procedurë gjyqësore, apo para ndonjë autoriteti kompetent brenda afatit 3 vjeçar, për të kërkuar borxhin e pretenduar në lidhje me pagat e pa paguara dhe kështu për ta ndaluar rrjedhjen e afatit të parashkrimit. Nga shkresat e lëndës rrjedh se ankuesja kërkesën për pagat e pa paguara e ka parashtruar pranë Autoritetit të Likuidimit më 27 qershor 2013, brenda afatit për parashtrimin e kërkesave pranë AL-së, por që në bazë të dispozitave ligjore të lartcekura, një pjesë kërkesës së tillë në atë kohë vetëm se ishte parashkruar.

Gjykata vlerëson se nuk është kontestuese në mes palëve fakti se ankuesja ishte një punëtore e NSH "Liria". Në këtë çështje, kontestuese, ndërmjet palëve është çështja e parashkrimit dhe

çështja e të provuarit me prova e kërkesës së ankueses për kompensim për pagat e papaguara E paditura e kundërshton kërkesën e ankueses duke pretenduar se e njëjta është parashkruar, me arsyetim se ankuesja nuk ka ndërmarrë ndonjë veprim me qëllim të ndërprerjes së këtij afati.

Pretendimi i të paditurës se kërkesa e ankueses e tëra është parashkruar, nuk është plotësisht i saktë. Ankuesja ka pasur të drejtë të kërkojë përmbushjen e detyrimit të pretenduar pas çdo muaji të kaluar për të cilët nuk i është paguar paga, kështu që afati i parashkrimit ka rrjedhur për çdo muaj të pagave të pa paguara veç e veç. Ankuesja kërkesën para AL e ka parashtruar me 26 korrik 2013, që do të thotë se prej muajit korrik të vitit 2010 deri në qershor të vitit 2013, kërkesa nuk është parashkruar, pasi që parashkrimi është ndërprerë me paraqitjen e kërkesës me datën 26 korrik 2013. Ndërsa kërkesa për pagat e papaguara nga viti 1999 deri në qershor të vitit 2010, është parashkruar.

Megjithatë, Gjykata konstaton se edhe pse kërkesa e ankueses nuk është parashkruar për periudhën korrik 2010 deri në qershor 2013, ankuesja nuk ka ofruar ndonjë dëshmi relevante që dëshmon se NSH i ka mbetur borxh pagat e kërkuara. Ankuesja po ashtu nuk ka ofruar ndonjë dëshmi se sa ka qenë paga mujore në të cilën ajo e mbështet ankesën e saj. Pretendimi i ankueses pa mbështetje në prova është jo relevantë dhe i pa bazuar. Ankuesja ka dështuar që të dorëzojë prova relevante në mbështetje të kërkesës së saj. Kopja e librezës e punës si provë nga ankuesja nuk mund të shërbejë si provë e vetme për ti njohur të drejtën e pretenduar në ankesë.

Neni 42 pika 2 e Ligjit për Dhomën e Posaçme, parashihet se pala që pretendon një fakt apo ngjarje ka barrën e dëshmisë për të dëshmuar vërtetësinë e pretendimit të tillë, duke paraqitur parashtrësas apo duke paraqitur provat materiale (të dokumentuara, fizike dhe/ose dëshmuar), ndërsa, pika 3 parashihet se pala që pretendon një fakt apo ngjarje ka mundësinë e arsyeshme për të paraqitur apo dorëzuar provat materiale për të mbështetur një pretendim të tillë, nëse pala e tillë dëshmon që të paraqesë apo dorëzojë provat e tilla, atëherë vlerësohet se pala nuk ka ofruar barrën e dëshmisë lidhur me pretendimin e tillë.

Sipas nenit 7 të Ligjit për Procedurën Kontestimore, palët kanë për detyrë të paraqesin të gjitha faktet mbi të cilat i mbështesin kërkesat e veta dhe të propozojnë prova me të cilat konstatohen faktet e tilla. Me fjalë të tjera, kushdo që thotë diçka duhet ta dëshmojë atë (*ei incumbit probatio qui dicit*).

Gjykata gjen se në mungesë të dëshmive, pretendimet e ankueses lidhur me të drejtën e saj në kompensim për paga të pa paguara, nuk janë të mbështetura me provat e nevojshme materiale, prandaj si të tilla janë refuzuar si të pabazuara.

Gjykata ka vlerësuar edhe pretendimet e tjera të palëve në lidhje me objektin e kontestit, por të njëjtat nuk kanë ndikuar për të vendosur ndryshe në këtë çështje.

Andaj në bazë të të lartcekurave dhe në pajtim me nenet 54.1 dhe 74.4 të Ligjit për Dhomën e Posaçme u vendos si në dispozitiv të aktgjyqimit.

Shpenzimet gjyqësore

Në bazë të nenit 62.5 të Ligjit për Dhomën e Posaçme secila palë i bart shpenzimet e veta.

Këshilla juridike

Kundër këtij aktgjykimi mund të parashtrahet ankesë me shkrim në Kolegjin e Apelit të Dhomës së Posaçme brenda 15 ditëve nga pranimi i këtij aktgjykimi. Ankesa duhet të dorëzohet në bazë të nenit 9.6 të Ligjit për Dhomën e Posaçme.

Shkelzen Sylaj, Gjyqtar